

Istenjelenéseink forrása és célja

Három nagy víziót, forrást, utat és küldetést tárt fel előttem az Úr. E három a Biblia, az Úrvacsora (Eucharisztia) és az Ember. Mindháromban istenjelenések történnek. Valódi teofánia ez! Isten leereszkedik közénk, megjelenik előttünk, miként Mózesnek is megjelent. Elvisz a pusztába, hogy a szívünkre beszéljen, és a pusztán túl, eddigi határainkat átlépve *megmutatja magát nekünk és elvonul előttünk*. Igen, Isten találkozni akar velünk. Meg akarja mutatni életünk értelmét, célját és miértjét. Nálunk és velünk szeretne élni. Sőt éltetni akar minket áldásaiban.

1. Biblia

Isten leereszkedése, jelenléte a Bibliában:

Isten szólongat minket. Elhívta Ábrahámot, Meghívta Mózeset, törvényt adott általa, és újra meg újra megjelent, és szövetséget ajánlott nekünk.

¹Mózes apósának, Jetrónak, Midián papjának a juhait őrizte. Egyszer messzire behajtotta a juhokat a pusztába, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. ²Itt megjelent neki az Isten angyala a tűz lángjában, egy égő csipkebokorban. Mikor odanézett, látta, hogy a bokor ég, de nem ég el. ³Így szólt magában: "Odamegyek és megnézem ezt a különös jelenséget, hadd lássam, miért nem ég el a csipkebokor." ⁴Amikor az Úr látta, hogy vizsgálódva közeledik, az Isten megszólította a csipkebokorból: "Mózes, Mózes!" "Itt vagyok" - felelte. ⁵Erre így szólt: "Ne közelíts! Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állasz, szent föld." ⁶Azután így folytatta: "Én vagyok az Isten, atyáid Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene."

Sok viszontagság közepette dédelgették Isten ajándékát, a Tórát. Mégis a választott népet ért viharokban elveszett Izrael népének kincse. Kimondhatatlan öröm töltötte be ezért őket, amikor a fogságból hazatérve újra rátaláltak a Törvényre.

„Ezdrás áldotta az Urat, a nagy Istent. Erre az egész nép kiterjesztett kézzel ráfelelte:»Ámen, ámen.« Aztán meghajoltak és arcukkal a földre borulva imádták Istent. Akkor [Nehemiás, a kormányzó], Ezdrás pap és írástudó, s a leviták, akik a népet tanították, így szóltak az egész néphez: „Ez a nap az Úrnak, a ti Isteneteknek van szentelve. Ne szomorkodjatok hát és ne sírjatok!” Mert amikor a törvény szavait meghallotta, az egész nép sírt. Így szólt továbbá hozzájuk: „Menjetek és egyetek zsíros ételeket és igyatok édes italokat! Küldjetelek belőle azoknak is, akik nem készítettek! Ez a nap ugyanis szent a mi Urunknak. Ne szomorkodjatok, hiszen **az Úrban való öröm az erősségetek.**” A leviták meg csitították az egész népet ezekkel a szavakkal: „Csendesedjete el, mert ez a nap szent. Ne szomorkodjatok!”

A zsinat atyái is erre hívják fel a figyelmünket, amikor Aranyszájú Szent Jánosra hivatkozva így tanítanak:

„A Szentírásban tehát megnyilvánul Isten igazságának és szentségének sérelme nélkül az örök Bölcsesség csodálatos *leereszkedése*, "hogy megértsük, mily kimondhatatlanul jóságos az Isten, és mennyire igazodott hozzánk beszédmódjával, amikor gondosan törődött természetünkkel". Isten emberi nyelveken kifejezett igéi ugyanis hasonlónak váltak az emberi beszédhez, amint egykor az örök Atya Igéje a gyöngye emberi test föl vételével hasonlónak vált az emberekhez.

Az Egyház mindenkor tisztelte a Szentírást, mint magát az Úr testét is, az élet kenyerét ugyanis, főleg a szent liturgiában, mind Isten igéjének, mind Krisztus testének asztaláról szüntelenül veszi és nyújtja a híveknek. Az isteni írásokat a Szent Hagyománnyal együtt mindig hite legfőbb szabályának tartotta és tartja, mert Isten sugalmazására egyszer s mindenkorra vannak írásba foglalva, s változatlanul közvetítik magának Istennek igéjét, és a prófétáknak és az apostoloknak szavaiban a Szentlélek hangját szólaltatják meg. A Szentírásnak kell tehát táplálnia és irányítania az egész egyházi igehirdetést és magát a keresztény vallást is. A szent könyvekben ugyanis a Mennyei Atya végtelen szeretettel siet fiai elé és beszélget velük; s akkora erő és hatékonyság van Isten igéjében, hogy az Egyháznak támasz és életerő, az Egyház gyermekei hitének erő, lelkének táplálék, lelki életének tiszta és el nem apadó forrása. Ezért a Szentírásról kiváltképp érvényes: "Isten szava eleven és átható" (*Zsid 4,12*), "hatalma van arra, hogy fölépítse művét, és megadja az összes szenttel közös örökséget" (*ApCsel 20,32; vö. 1Tesz 2,13*)."/ Dei Verbum

A Szentírásban tehát maga a Szent Isten ereszkedik le hozzánk, és olyan valóságosan találkozhatunk Vele, mint az Úr vacsorájában, az eucharisztikus ünnepségben. Ezért nagyon fontos, hogy amellet, hogy többféle helyzetben olvasgatjuk a Bibliát, legyen alkalom, hogy „levett sarukkal”, vagyis a Szent előtti teljes megrendüléssel és hódolattal közeledjünk általa Istenhez. A medjugorjei üzenetek is ezt erősítik meg:

"Drága Gyermekeim! Tegyétek látható helyre a Szentírást családjaitokban és olvassátok. Így meg fogjátok ismerni a szívből jövő imát és gondolataitok Istenben lesznek. Ne felejtsetek el, hogy múlandóak vagytok, mint a rét virága, mely messziről látszik, de egy pillanat alatt megsemmisül. Kicsinyeim, amerre csak jártok, a jóság és szeretet jelét hagyjátok, és Isten bőséges áldásával fog megáldani benneteket. Köszönöm, hogy választotok hívásomra." A Szűzanya üzenete Medjugorjében 2007. január 25.

Jozo Zovko atya mondja hogy az Édesanya könnyek között jelent meg neki öt alkalommal: „Elfelejtettétek a Bibliát!”- mondta. Jozo atya magyarázatként hozzátette, hogy gyakran találkozott édesanyákkal, akik elvesztették gyermeküket, és mélységes gyászt éreztek, de soha nem látott annyi szenvedéssel teli anyát mint Isten Édesanyját mikor azt mondta: **„Elfelejtettétek a Bibliát!”**

A Bibliában Isten ösvényeket és útirányokat ad, hogy életünk legyen. *Élet*, amely nem megy tönkre. *Élet*, amely Belőle forrásokozik! *Tűz*, amely bennünk és általunk világít. *Só*, amely ízt ad ennek az ízetlen világnak. *Szeretet*, amely betakarja és meggyógyítja az élet sebeit!

Jozo atya azt javasolja „minden nap miközben az áldást mondjuk az asztalnál, a család feje olvasson a gyerekeknek egy részt a Bibliából. Miután befejezte az olvasást, csókolja meg a Könyvet, mert amikor a Könyvet csókolja, Istent csókolja!”

A Szentháromságról nevezett Szent Erzsébet (dijoni Kármel, meghalt 1906) adta ezt a csodálatos imát:

„Ó Örök Ige, Isten Igéje, életem téged hallgatva akarom élni, tégy engem egészen taníthatóvá, hogy mindent megtanulhassak tőled. Akkor minden éjszakán át, minden ürességen, minden tehetetlenségen át, téged akarlak szemlélni örökre, és a te dicsőséges fényedben maradni. Ó én szerelmem, igézz meg engem, hogy soha többé ne tudjam elhagyni ragyogásodat”.

Isten úgy érkezik hozzánk az Írásban, ahogy Mózeshez. Elvonul előttünk dicsősége, megmutat magából valamit. Persze, a véges emberi élet, képtelen felfogni a Végtelen Istent, a Szentet, az „Egészen Más”, azt, Aki Van. Mégis csodálatos dolog élni szent Jelenlétében. Amennyire a virág képtelen megérteni az éltető fényt, annyira képtelenek vagyunk mi emberek megérteni a minket éltető Életet. Mégis kitárulkozhatunk előtte, és lehetőségünk van arra, hogy megérintsen minket Szentlelke által. De nem csak megérint, hanem be is tölt. Ahogy a szivacs magába szívja a vizet, úgy ihatjuk magunkba az isteni életet, a pünkösdi-csodájú mennyei „Vizet”.

¹⁸Azután ezt kérte: "Hadd lássam meg dicsőségedet." ¹⁹A válasz ez volt: "Megteszem, hogy elvonul előtted egész fényességem, és kimondom előtted a Jahve nevet. Kegyes vagyok ahhoz, akihez akarok, és megkönyörülök azon, aki nekem tetszik." ²⁰↳Azután hozzáfűzte: "De arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon." ²¹Az Úr így szólt: "Nézd, itt mellettem van hely, állj ide a sziklára." ²²Ha majd elvonul előtted dicsőségem, a szikla mélyedésébe teszek és kezemmel befödlek, amíg elvonulok előtted. ²³Ha visszavonom a kezem, hátulról látni fogsz, arcomat azonban nem láthatod."

2. Az Úr Vacsorája

Krisztus alászállása az Úr vacsorájában:

A szent liturgia, az Úrvacsora az Úr érkezésének, az imának, imádásnak, csodálkozásnak és a szemlélődésnek az erőtere.

Gyönyörködj az Úrban,
és megadja szíved kéréseit!
Hagyd az Úrra utadat,
bízzál benne, mert ő munkálkodik:
világossá teszi igazságodat,
jogodra fényt derít.
Légy csendben, és várj az Úrral!
(Zsolt. 37, 4-7.)

Hiszem, hogy mi katolikus keresztények, a szent liturgiában, a kenyértörésben a consecratio, az átlényegülés által *Krisztus testét* vesszük magunkhoz az Úr vacsorájában. Jézus valóságos testét, szent jelenlétét fogadjuk be a misztérium ünneplésében. E találkozás is olyan, mint amikor Mózesnek jelent meg az Úr. Levett sarukra kötelez, mert Isten színe elé járulhatunk!

Az átváltozás három szinten történik. Először az összejövétel változik át: "Úrvacsord" lesz. Másodszor a "lakoma" központi jele: a kenyér és a bor Krisztus *testévé és vérévé* változik. Harmadszor pedig *az egybegyűltek is átváltoznak!* Krisztus Testévé változunk, s annak egyenként tagjai leszünk! Hogy miként is történik ez valójában, azt megsejthetjük az eucharisztikus imából, a szent liturgia misztériumából. A bűnbánatban és az igeliturgiában megtisztult imádkozó gyülekezet az Egyház papjával egységben esedezik Isten erejének, a Szentléleknek teremtő jelenlétéért, miután "szívüket felemelve" megmerültek a hála a magasztalás és az imádás miliójében. A Léleklehívás (epiklézis) után az Egyház megemlékezik magáról a szerzésről, és szent csöndben megrendül az átlényegülés (consecratio) valóságától és misztériumától! Ezek után a hívő közösség vallomást tesz hitünk szent titka erőterében: "Halálokat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz."

Sokan „ceremóniában” és „szokásokban” gondolkodnak. Pedig valami egészen más történik benne. Isten szívére öleli az embert, vagyis minket, téged és engem! Menyegzői táncra perdít, és jól kíván lakatni a Bárány vacsorájával! Úgy bánik velünk, mint a szeretett tanítvánnyal, és örök élettől ajándékoz meg minket! Ezt szoktuk ledegradálni egy kötelező „vasárnapi mise hallgatás - látogatás” szintjére. Már a nevében is benne van, hogy csak hallgatunk, de nem veszünk igazán részt a szent misztériumok ünneplésében. Ha vennék a bátorságot, és kitárulkoznánk a szent liturgiában, akkor felfedeznénk benne Isten kibeszélhetetlen szerelmét irántunk! Akkor „ceremónia” átváltozna egy értünk lüktető szív ölelésévé, és a szent dialógusban felismernénk a Pásztor hangját!

Katolikusnak lenni, azaz „egész szerintinek”, azt is jelenti, hogy megnyílunk a megkereszteltek közösségének egész tábora felé. A Krisztus-test nem korlátozódik felekezeti határok közé. És az egység nem évi egy hétben nyilvánul meg testvér és testvér között. Hanem, ahogy napról-napra közeledünk a Jézushoz, úgy egyre közelebb kerülünk egymáshoz is. Amint leborulunk Isten előtt, és dicsőítjük Őt, eggyé válunk Benne. Protestáns testvéreink többféleképpen közelednek az Úrvacsora misztériumához. Vannak, akik csak jelképet, szimbólumot látnak benne, de sokan vallják, hogy az úrvacsora vételében, a hit által Krisztussal találkoznak, Őt fogadják be szívük legmélyebb rétegeibe. Én is hiszem, hogy a hit által Vele, az élő Úrral találkoznak, és odaszentelik magukat Krisztus követésére. Ezért én is leborulok a hit által érkező élő Isten előtt, és velük együtt imádom Őt.

„Sok mindent és sok mindenkit lehet szeretni, de Istent, aki szent, imádással kell szeretni. Az imádás a hódolat határtalansága, az odaadás parttalansága, a teremtmény felolvadása az isteni Másság misztériumában. Szerethetünk egy macskát vagy egy zeneszerzőt, egy kisbabát vagy egy jó barátot, de *az imádás egyedül Istennek jár ki.*” *KG*

Az Úr asztalánál nem pusztán az utolsó vacsoráról és a kereszttáldozatról emlékezünk meg, hanem megújul egész teremtett mivoltunk is. Együtt ünnepehetünk az angyalokkal. Megmerülhetünk Isten örök ifjúságában. És Szent Ferencsel együtt bátran magasztalhatjuk a Királyok Királyát!

„¹Mindenható, szentséges, magasságos és fölséges Istenünk, *szent és igazságos Atya, égnek és földnek Ura* és királya, hálát adunk neked önmagadért, mivel szent akaratodból és a Szentlélekkel egyetlen Fiad által megteremtettél minden szellemi és anyagi létezőt, és bennünket is *képedre és hasonlatosságodra* teremtve a *paradicsomba helyeztél*^[45]. ²Mi pedig saját hibánkból elbuktunk. ³És hálát adunk neked azért is, mert, miként Szent Fiad által megteremtettél bennünket, azonképpen szent szeretettel, *mellyel szerettél* bennünket, lehetővé titted^[46], hogy az igaz Isten és igaz ember a dicsőséges és boldogságos mindenkor szűz Máriától megszülessék, s bennünket keresztjével, vére hullásával és halálával a rabságból kiváltson. ⁴És hálát adunk neked azért is, mert egyazon Fiad ismét el fog jönni fölségének teljes dicsőségében, hogy az átkozottakat, akik nem tartottak bűnbánatot és nem ismertek téged, az örök tűzre küldje, azokhoz ellenben, akik megismertek és imádtak téged és bűnbánatban szolgáltak neked, így szóljon: *Jertek, Atyám áldottai, és vegyétek az országot, mely nektek készítettett a világ kezdetétől*^[47]. ⁵Mivel azonban valamennyien szánalomra méltók és bűnösök vagyunk, és így méltatlanok arra, hogy nevedet kiejtsük, alázattal kérünk, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus, a te *szerelmes Fiad, kiben neked kedved tel*^[48], a vigasztaló Szentlélekkel együtt adjon neked hálát mindenért, úgy ahogyan neked és nekik legjobban tetszik, ő, aki neked mindig elég, s aki által annyit tettél értünk. Alleluja.” (Assisi Szt. F.)

- ¹ *Szent vagy, egyetlen Úristen,
ki csodákat művelsz.*
- ² *Erős vagy, nagy vagy, fölséges vagy,
te vagy a mindenható király,
Szentséges Atya, ég és föld királya.*
- ³ *Hármas és egy Úr vagy, istenek Istene,
te vagy a jó, minden jó, a legfőbb jó,
az Úr, az élő és igaz Isten.*
- ⁴ *Te vagy a szerelem, a szeretet:
te vagy a bölcsesség,
te vagy az alázat,
te vagy a türelem.
te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy a biztonság,
te vagy a megnyugvás,
te vagy az öröm,
te vagy reményünk és vígasságunk,
te vagy az igazságosság,
te vagy a mértékletesség,
te vagy a minket egészen betöltő gazdagság.*
- ⁵ *Te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy védelmezőnk,
őrállónk és oltalmazónk^[23];
te vagy az erősség, te vagy az enyhülés.*
- ⁶ *Te vagy a reményünk,
te vagy a hitünk,
te vagy a szeretetünk,
te vagy minden édességünk,
te vagy a mi örök életünk:
Nagy és csodálatos Úr,
mindenható Isten, irgalmas Üdvözítő.*

(Assisi Szt. F.)

3. Az ember

Krisztus alászállása az emberben:

Isten az emberben is megjelenik. Dicsősége beboríthatja a szíveket. És hatalma van, hogy Krisztus képmására átformáljon. Fel kell ismerni Krisztust a másokban, és fontos "megjeleníteni" Jézust a másoknak: hagyni, hogy működjön rajtam keresztül, mert Krisztus Teste vagyunk! Küldetésünk van! Több oldalról közelítem meg, hogy miként is jelenik meg az *emberarcú Isten az istenarcú emberben*.

- Elszenvedvén egymást a szeretetben:

Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvédvén egymást szeretetben, [Gal. 6,2. Mát. 11,29. Kol. 3,12. Róm. 15,1. 1 Kor. 13,4.] Eféz. 4,2 Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is; [rész 1,16. Eféz. 2,16. 4,2. Mát. 18,32. 33. Fil. 2,5. 1 Pét. 2,21. Róm. 5,6. 7. 15. 8,34.] Kol. 3,13

Isten arra hívott minket, hogy életét megossza velünk, gyógyító szeretetével átöleljen; és azt kérte, hogy mi is az Ő gyógyító szeretetével érintsük meg egymást! Saruszíjunkt megoldva, őszinte alázatra van szükségünk ahhoz, hogy belépjunk Jelenlétébe, és Őt magát, az Ő életét adjuk tovább egymásnak, azoknak, akikben a hit ajtaja föltárul. Mert Ő jelenvalóvá válik testvéreinkben, de minden emberben szolgálnunk kell Őt!

Emlékszem, hogy amikor évekkel ezelőtt egy beteget ápoltam, éppen etettem a mozdulni alig bíró lelket, amikor megakadt a tekintetünk egymáson. Szívesen játszanék a szavakkal, hogy „egy Máson”, más valakin, valakin, aki egészen Más. Tekintetében láttam elvonulni Isten dicsőségét. Úrfelmutatás, Istenjelenés volt ott. Az emberre néztem és megláttam az Istent. Felismertem benne Krisztus tekintetét. És a pillanat örökkévalóságba fordult.

Le kell hajolnunk egymáshoz, és fel kell emelnünk egymást! Úgy, ahogy maga Krisztus tette, és tenni akarja rajtunk keresztül a világ végezetéig.

„Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ti is úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” Jn 13,34 „Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.” Jn 13,15

- Világítani, és ízt adni:

Szebben talán nem is lehetne e szolgálatot, küldetést megénekelni, mint Szent Ferenc, aki mindig időszerű, mert krisztusból merítette küldetésének mikéntjét. Még ma is világít, mert Isten olaja égett a szívében!

„Én Istenem, engedd meg, - alleluja! Hogy békédet hirdessem. - alleluja! Ott, amerre harag dúl, - alleluja! Szívem meleg lángját gyűjtsd. - alleluja! Ahol szívet kétely mar, - alleluja! Homályt onnét oszlassak. - alleluja! Merre többé nincs kiút, - alleluja! Szavamon át reményt gyűjts. - alleluja! Ott, hol sajog bánat, s jaj, - alleluja! Boldogságod áraszam. - alleluja! Sötétség, ahol honol, - alleluja! Világosság legyek ott. - alleluja! Én Istenem engedd meg, - alleluja! Hogy hirdessem békédet. - alleluja!" (Assisi Szent Ferenc)

Ha lenne bátorságunk **felismerni** és **elfogadni** valódi állapotunkat; és képesek lennénk szeretni önmagunkat minden nyomorúságunk és sötétségünk ellenére, akkor fölhangozna Isten teremtő szava, a lelkünk legmélyén: "**Legyen világosság!**" Minden félelmünk, neurózisunk és pszichózisunk elillanna. Mert az Ő szava Szabadító Szó! Krisztus fénye fölragyogna előttünk és átformálna minket lényének képmására! E felismerésre való eljutás alapja az őszinteség, alázat és az Isten előtti nyitottság! Ezt az utat, jelölte ki számunkra az Isten, hogy megtisztítson minden ragaszkodásunkból, és egyedül a hit világosságánál éljünk és világítsunk!

- Szolgálni Lélekben a karizmák által:

A nyelveken való ima és a próféciák, hit és gyógyítás, mid-mind fontos elemei Isten iránti engedelmességünknek és testvéri szeretetünknek. Fel kell vállalnunk ezeket az elhanyagolt karizmákat is. Talán azért is félünk élni ezen adományokkal, mert nem szeretnénk megszegyenülni általuk. Gyakran rejtegetjük hitünk fogyatékoságait.

"Akik felemelt kézzel énekelnek egy-egy „karizmatikus” szentmiséin, olykor talán egy kis nyelvéneket is megengedve maguknak, azt gondolják, ez a karizmatikus megújulás. Pedig ez csak egy morzsa a karizmatikus megújulásból. Karizmatikus megújulás az, ha a Lélek tüzes szélvészékként kavargatja fel az imádkozó tömeget, ha a nyelvek megoldódnak és bátran megvallják Isten nagy tetteit mások füle hallatára, ha az emberek fölkiáltanak, sírnak, nevetnek, földre esnek az isteni dicsőség hatása alatt, ha próféciák záporoznak, fizikai és belső gyógyulások történnek, ha hangos kiáltással démonok mennek ki az emberekből, és még sok minden más, mert *nem szabunk határt a Szentléleknek.*" (Dr. Kovács Gábor)

„Mikor azok meghallották ezt, **egy szívvel-lélekkel így fohászkodtak Istenhez:** „Urunk, te vagy az, aki alkottad az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van [Zsolt 146,6; Kiv 20,11:], aki Dávidnak, a mi atyánknak, a te szolgádnak szájával, a Szentlélek által azt mondtad: „Miért acsarkodnak a nemzetek s terveznek hiúságokat a népek? Most tehát, Urunk, tekints fenyegetéseikre, s add meg szolgálódnak, hogy teljes bizodalommal hirdessék igédet. **Te pedig nyújtsd ki kezedet gyógyításokra, hogy jelek és csodák történjenek szent Fiadnak, Jézusnak neve által.**" Miután így imádkoztak, megremegett a hely, ahol egybegyűltek. Mindnyájan **beteltek Szentlélekkel**, s bátran hirdették Isten igéjét." Csel 4,24-31

- Szolgálni a másikat fizikai létének érintése által:

Úgy gondolom, hogy az alábbi igék prezentálják leginkább azt a szeretetet, amely minden ember felé kötelez minket. Szolgálni kell a felebarátainkat spirituálisan, szolgálni kell a másik életét testi-lelki mivoltában, hogy abban a teremtés rendjének szépségét megélhesse, de oda kell figyelni a másik élethelyzetére is! Nem a humanitárius és karitatív segítségre gondolok, hanem az isteni élet átadására, amely a teremtés egész rendjét megújítja! Az élő Igére gondolok, akinek szavára megváltozik és átalakul minden. Minden! Az emberi szívek, életek és élethelyzetek is. Itt az ember felismeri, hogy semmi java sem az övé, de minden Istené, amelyet meg kell osztania, úgy lelkieket, mint anyagiakat.

"Íme, ez az a böjt, amely tetszik nekem: oldd le a jogtalan bilincseket, oldozd meg az iga kötelékeit! Bocsásd szabadon az elnyomottakat, és minden igát törj össze! Íme, törd meg az éhezőknek kenyeredet, és a bujdosó szegényeket vidd be házádba! Ha mezítelenl látsz, takard be, és testvéred előtt ne zárkózz el! Akkor majd előtör, mint a hajnal, világosságod, és sebed gyorsan beheged; színed előtt halad igazságod, és az Úr dicsősége zárja soraidat. Akkor majd, ha szólítod, az Úr válaszol, ha kiáltasz, így szól: »Íme, itt vagyok!« Ha eltávolítod körödből az igát, az ujjal mutogatást és a hamis beszédet, ha lelkedet adod az éhezőért, és a meggyötört lelket jóllakatod, akkor felragyog a sötétségben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli verőfény. Az Úr vezet majd téged szüntelen, kopár vidéken is jóllakatja lelkedet, és csontjaidat megerősíti; olyan leszel, mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, melynek nem apad el vize." *Iz58,6-11 Más olvasatban:* "Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! [2Móz 21,2; 23,12; Jer 34,8-11; Lk 4,18-19] Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelenl látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred előtt! [5Móz 15,7-18; Jób 31,15; Ez 18,5-9; Mt 25,34-36; Jak 2,15-16] Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. [Zsolt 37,6; Ézs 9,1; 52,12; Lk 1,78-79] Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, [Ézs 30,19; 65,24] ha kenyeret adsz az éhezőknek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. [Zsolt 1,3; Ézs 61,11; Jer 31,12; Jn 7,38] *Ézs. 58,6-11*

"Ha kölcsönadsz valamit felebarátodnak, ne menj be a házába, hogy zálogot végy tőle! Állj meg kint, és az az ember, akinek kölcsönt adtál, maga vigye ki hozzád a zálogot. De ha nyomorult az az ember, ne feküdj le a zálogul vett ruhában, hanem még naplemente előtt add vissza neki a zálogot, hogy a saját ruhájában fekhessék le. Ő áldani fog téged, te pedig igaz leszel Istened, az ÚR előtt. [2Móz 22,25-26; Ám 2,8] Ne zsákmányold ki a nyomorult és szegény napszámost, akár atyádfia, akár jövevény, aki országodban, városaidban lakik. [3Móz 19,13; Mt 20,8; Jak 5,4] Még aznap add meg a bérét, mielőtt lemegy a nap, mert nyomorult ő, és sóvárog utána, és az ÚRhoz kiált miattad; téged pedig vétek fog terhelni. Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért. Mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia! [2Kir 14,6; Ez 18,20] Ne forgasd ki jogaiból a jövevényt és az árvát, és ne vedd zálogba az özvegy ruháját! [2Móz 22,20-21; 23,9; Jer 22,3; Zak 7,10] Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de kiváltott onnan Istened, az ÚR. Ezért parancsolom neked, hogy így cselekedj. [5Móz 5,15] Ha learatod aratni valódat a mezőn, és ott felejtessz egy kévét a mezőn, ne menj vissza fölvenni. Legyen az a jövevényé, árváé és özvegyé. Így megáldja Istened, az ÚR, kezded minden munkáját. [3Móz 19,9; 23,22; Ruth 2,2] Ha levered olajfád termését, utána már ne szedegess, maradjon az a jövevénynek, árvának és özvegynek. Ha leszüreteled szőlődet, utána már ne böngésszél, maradjon az a jövevénynek, árvának és özvegynek. Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban! Ezért parancsolom neked, hogy így cselekedj." 5Móz. 24,10-22

"Védellezzétek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatásokat igazságot a nyomorultnak és szűkölködőnek!" (82. zsoltár)

„Nektek viszont, akik hallgattok engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket. Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. Annak, aki arcul üt téged, tartsd oda a másikat is; és attól, aki a felöltődöt elveszi, ne tagadd meg a kabátodat sem. Adj mindenkinek, aki kér tőled; és ha valaki elveszi, ami a tiéd, vissza ne kérd. Amint akarjátok, hogy cselekedjenek veletek az emberek, ti is hasonlóképpen cselekedjétek velük. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, milyen jutalmat érdemeltek? Hisz ezt a bűnösök is megteszik. És ha azoknak adtok kölcsön, akikről reméletek, hogy visszakapjátok, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Szeressétek tehát ellenségeiteket! Tegyetek jót és kölcsönözzetek, semmit vissza nem várva; így nagy lesz a ti jutalmatok, és a Magasságbeli fiai lesztek, mert ő kegyes a hálátlanokhoz és gonoszokhoz. Legyetek tehát

irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas! Ne ítéljete, és titeket sem fognak elítélni. Ne kárhoztassatok senkit, és benneteket sem fognak kárhoztatni. Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni. Adjatok, és adnak majd nektek is: jó és tömött, megrázott és túlradó mértékkal adnak majd az öletekbe. Mert amilyen mértékkal mértek, olyannal fognak visszamérni nektek." Lk6,27-38

A Szentlélek által nyújtott panorámában kell szemlélnünk a világot, Isten megváltott népét, legfőképpen pedig magát a Szentet. Most ezt tettem. Az életem sűrű bozótjain átszüremkedő mennyei Fényben szemlélttem mindent. Isten erre hívott, én pedig bátorítalak téged, hogy te is ezt tedd. Az Úr itt van és hív téged. Fel akarja tárni előtted életed értelmét, szenvedéseid miértjét, gyógyulásod útját, az Ő végtelen szeretetét irántad! Igen, azt kiáltja feléd: „Effata”! Vagyis „nyílj meg”! Ő némán ott áll, zörget életed ajtajában, és várja, hogy szívedbe fogadjad Őt. Hallod?!

2007. február 12.

Hidász György Izrael